

Rachel Hore

Aan de overkant

Proloog

De kust van Oost-Suffolk, 31 januari 1953

Isabel

Ze wist eerst niet waardoor ze wakker was geworden.

Het was donker, heel donker... En koud, een snijdende, ijzige kou. Zelfs onder de dekens lag ze nog te rillen. Er was iets veranderd; dat merkte ze met al haar zintuigen. Het waaide buiten, de wind beukte tegen de daklijsten van haar houten strandhuis, rukte aan het glas in de ramen, veroorzaakte vreemd geknars en gekreun om haar heen, alsof het huis in zijn slaap mompelde en verschoof. Er hing ook een rare lucht, vochtig en ziltig, en er klonk een druppelend geluid, als regen in de dakgoot. Ze gooide de dekens van zich af en zwaaide haar voeten naar de vloer... Maar die trok ze snel weer op toen ze voelde dat daar een paar centimeter water stond.

Ze tastte naar het knopje van haar bedlampje en toen ze dat aanknippte, kwam onmiddellijk een rampzalig tafereel in beeld. De hele kamer was ondergelopen. Het drabbige, kolkende water was tot boven de plinten gestegen. Het sijpelde door de ramen naar binnen, droop langs de muren en stroomde onder de deur door.

De lamp flakkerde hevig, ze moest snel iets doen. Ze trok haar nachtpon tot boven haar knieën op, haalde diep adem en stapte in een ijskoude zee. Ze waadde naar de deur, duwde de kruk omlaag, en moest zich er naar adem happend aan vastklampen toen hij naar binnen toe open sloeg en een golf water haar bijna omvergooide. Onder haar handen voelde ze een klaaglijke huivering door het huis heen gaan. Op dat mo-

ment flakkerde het lichtje nog één keer op en ging toen uit.

Alleen in het donker, tot aan haar knieën in het zeewater en verdoofd van de kou, schreeuwde ze het uit van angst. Even wist ze niet wat ze moest doen. Ze durfde de voordeur niet open te doen, bang als ze was dat ze dan de volle laag kreeg van het wassende water. De achterdeur misschien. Ze zocht zich op de tast een weg de hoek om naar de hal, waar stof langs haar wang veegde. Haar jas hing daar aan een haak. Ze griste hem weg, stopte vlug haar armen in de mouwen en wikkelde hem om zich heen. Daardoor vatte ze moed.

Nu ze aan de duisternis gewend was, zag ze dat de keukendeur openstond. Door het raam glinsterde een bleke straal maanlicht op het water. Meegevoerd door de kracht van de stroming haastte ze zich erheen.

Ze kreeg haar handtas in het oog, die netjes op de keukentafel stond, waar ze hem had achtergelaten toen ze naar bed ging. Ze griste hem weg en zocht vervolgens naar Penelopes brief. Daar lag hij, op het dressoir. Ze schoof hem in haar tas.

Er was geen tijd om te bedenken wat er verder te redden viel. Ze moest hier weg. Maar toen ze de achterdeur ontgrendelde en die wilde openen, was er door de druk van het water geen beweging in te krijgen. Dan maar het raam. Ze moest op het dak zien te komen. Ze greep een ronddobberende stoel, hees haar tas over haar schouder en ging op de doorweekte zitting staan. Het raam ging knarsend open en ze klauterde op de vensterbank. Ze ging op haar hurken zitten en keek verbijsterd om zich heen.

Een reusachtige, door stormwolken omfloerste maan stond boven een buitenaards landschap. Wat gisteren nog een vredig tafereel was geweest – somber moerasland dat zich tot in de verte uitstreckte, grazende koeien, een verre windmolen met traag bewegende wieken – was nu een kolkende zee met schuimkoppen op de golven. Een eindje naar rechts, goddank boven het waterpeil, was het silhouet van de stad, kerktorens, een vuurtoren die zo nu en dan het waterlandschap in een geduldige, gele lichtstraal baadde. Plotseling ging er opnieuw een stuiptrekking door het huis, als een tand die uit zijn tandvles loskwam, toen er een grote golf tegenaan sloeg. Water spoelde tot aan de rand van de vensterbank.

Stuntelig balancerend ging ze rechtop staan, rekte zich uit om te kijken waar ze nu naartoe kon. De keuken had een plat dak. Gedreven door doodsangst klom ze erbovenop. Daar bleef ze even zitten, voelde tot haar schrik dat het huis onder haar schudde. Stukje bij beetje werd het van zijn fundamenten losgewrikt. Het land was de zee geworden en het kleine houten huis een boot.

Ze rilde nu, zowel van angst als van de kou. Het was gaan regenen, reusachtige, zware druppels sloegen tegen het dak. Een volgende golf beukte tegen het huis, dat kraakte onder de woeste aanval. Plotseling merkte ze dat het helemaal lossloeg en terwijl het over de grond stuiterde, greep ze om zich heen naar houvast. Ze zag dat er niets anders op zat dan langs het schuine dak omhoog te klimmen en er schrijlings op te gaan zitten. Dan zou ze nog verder boven het stijgende water uitkomen. Maar hoe ze dat ook probeerde, het oppervlak was te glibberig en ze gleed steeds weer terug. Het huis hotste nog een stukje verder, stootte ergens tegenaan en begon langzaam te hellen. Met het dak nu in een gunstiger hoek greep ze haar kans en kroop omhoog. Net op tijd, voordat het huis zichzelf weer rechtrok. Ze ontdekte dat ze het beste plat kon gaan liggen, met haar benen aan weerskanten van de nok, waarbij ze zich aan de bovenkant van de gevel vastklemde.

Hierboven had ze bovendien beter uitzicht, maar toen ze naar de zee keek, zakte de moed haar bijna in de schoenen. De zandduinen die ooit het huis hadden beschermd waren weggevaagd en de Noordzee kolkte met volle kracht door het moeras. Waar vroeger de rivier stroomde, was nu zee en de botenhuisen en vissershutten die langs de oever hadden gestaan, waren overspoeld of weggeslagen. Nergens was een teken van leven te bekennen. Ze was volslagen alleen.

Ze probeerde toch te schreeuwen, maar haar stem werd door de wind weggeblazen. Het huis hotste nog een laatste, ziekmakende keer, helde iets opzij en was nu helemaal op drift, overgeleverd aan de genade van de golven die het alle kanten op draaiden, terwijl de spijkers krijsend uit het raamwerk werden losgerukt. Langzaam maar zeker viel het uit elkaar. Toch klemde ze zich op haar hoge plek vast. Er zat niets anders op. Ze was nu zo doorweekt en ze had het zo ijskoud dat het eigenlijk geen doen meer was. De rillingen ratelden door haar botten, maar ze hield vol.

Ze klemde zich aan de dakrand vast, toen kwam eerst één opstaande gevelrand van het dak los en daarna nog een, ze staken breed naar opzij uit en werden als zeilen opgevangen door de wind. Vreemd dat ze het nu zo warm kreeg, warm en soezerig, zo soezerig. Het zou heerlijk zijn om los te laten en te gaan slapen, maar ze zei tegen zichzelf dat ze moest volhouden. De regen nam wat af, ze zag dat de maan weer tevoorschijn kwam en een glinsterende baan over het water trok. Wat was het mooi, dat zilverachtige licht, zo vertroostend. Ze was vast de enige persoon die nog in deze duistere, chaotische wereld over was, maar het kon haar niet meer schelen. Ze moest denken aan een plaatje in de kinderbijbel, waar ze vroeger altijd zo aandachtig naar keek. Het had een mystiek licht dat tijdens de schepping van de aarde peinzend over het wateroppervlak van de wateren scheen. Ze had dat altijd zo'n mooi beeld gevonden. Ze voelde zich er veilig bij, wist dat het licht de duisternis zou overwinnen.

Dat was haar laatste gedachte toen ze het dak losliet en in het water weggleed.

DEEL I

*Londen, het heden**Emily*

Berkeley Square, Mayfair. Een avond in november, de schemering ging langzaam over in duisternis. Straatlantaarns gloeiden op in de mist. In de tuin in het midden vormden de takken van reusachtige bomen zwart en zilveren filigreinpatronen waaruit de kreten van de vogels wedijverden met het knarsende en razende verkeer. Op dit tijdstip waren de mensen die op weg ergens naartoe het plein over liepen warm weggedoken in een jas en sjaal, of rilden in een korte rok en een te dun jasje. Degenen die onderweg waren naar metrostation of bushalte liepen doelgericht, de ogen neergeslagen, zwenkten tussen de lachende groepjes mensen die naar wijnbar of pub kuierden. Het was vrijdagavond en de Londense kantoren liepen snel leeg.

Aan de oostkant van het plein stond naast een kunstgalerie een donkerrood bakstenen, georgiaans huis van een stuk of vijf, zes verdiepingen. Als een van de passanten omhoog had gekeken, zou hij achter een raam van de tweede verdieping het tengere figuurtje van een jonge vrouw hebben zien zitten. Het licht van haar bureaulamp ving gloedvolle glinsteringen op van haar soepele, bruine haar. Ze zat een manuscript te lezen en een appel te eten. Zo nu en dan keek ze over het plein naar buiten. Maar ze zag niet de sluimerende tuin, het zachte licht van de lantaarns of de lichte regen die langs het raam streek. Haar gedachten vertoefden in een ver oord van haar verbeelding.

Er was iets tijdloos aan deze jonge vrouw, aan dit tafereel. Het zou zich

in het heden kunnen afspelen, maar net zo gemakkelijk vele jaren geleden, zestig of zeventig jaar misschien wel, want je kreeg een jarenvijftiggevoel door die ronde kraag van haar ivoorkleurige blouse, het mooie vestje en haar in stijlvol model geknipte, korte pony. Ze at de appel op en wendde zich van het raam af, en even was het onmogelijk te zeggen of ze op een toetsenbord van een computer of op een ouderwetse schrijfmachine typte. Haar smalle, scherpe gezicht stond ernstig, de volle lippen weken iets vaneen, de met eyeliner omzoomde, blauwe ogen stonden dromerig terwijl ze zich met intense blik op haar werk concentreerde. Ze had een expressief gezicht: ze fronste haar voorhoofd tijdens het lezen, schudde haar hoofd, rimpelde haar korte, rechte neus alsof ze zich opnieuw verloor in een wereld die verder reikte dan de grenzen van de kantoor muren.

Maar in werkelijkheid bedacht Emily dat ze honger had.

Het kantoor van Parchment Press was uitgestorven, alleen zij zat nog op haar werkplek, in een van de paar hokjes die de vierkante ruimte met hoog plafond rijk was. Ze had geluk gehad omdat ze een bureau bij het raam had gekregen, helemaal omdat ze nog maar pas kwam kijken. De meeste andere redacteurs moesten het met kunstlicht doen en maar heel weinig mensen, die met de hoogste functie, hadden een eigen kantoor. Emily zat echter op haar vriend Matthew te wachten. Hij had beloofd er om half zeven te zijn, maar het was al over zevenen en er was nog geen spoor van hem te bekennen, wat betekende dat ze geen tijd zouden hebben om vóór de presentatie van de gedichtenbundel nog iets te gaan eten. Ze begon zich behoorlijk zorgen te maken. De laatste tijd kwam het steeds vaker voor dat Matthew zich zo gedroeg.

Ze nam nog een pakje van de rommelige stapel op de vloer en keek naar het etiket. Deze week was het haar beurt om de spontaan ingezonden manuscripten af te handelen. Tegenwoordig deden de meeste ambitieuze auteurs dat via de mail en ze vroeg zich af waarom mensen nog de moeite namen om ze per post te sturen. Misschien hadden ze het idee dat je een e-mail maar al te gemakkelijk kon wissen. Een pakketje kon je niet over het hoofd zien. Dit exemplaar was in weinig inspirerende, slordige blokletters geadresseerd aan Uitgeverij Parchment, en toen ze het

manuscript uit de envelop haalde, trok ze haar neus op bij de stank van verschaalde rook. Ze bekeek afkerig de begeleidende brief van de schrijver, had een afkeer van de loftrumpet die hij in fluorescerende, groene inkt over zichzelf stak, draaide toen zonder veel hoop de eerste bladzijde om en dacht dat ze misschien, heel misschien, een stem of een hartenklop uit het proza kon opvangen. Die was er geen van beide. Ze ging meteen naar het middengedeelte om zeker te weten dat het een vergeefse zoektocht was, legde het manuscript toen op het bureau en begon te typen. Vijf minuten later zat het gewraakte manuscript weer in zijn gewatteerde envelop met retouradres en al. De postzegels van de auteur leken beschuldigend naar haar terug te blikkieren.

Er kwam een beeld in haar hoofd van een ondervoede man met vingers vol nicotinevlekken, die haar beleefde, maar besliste afwijzing las en een kreet van wanhoop slaakte. Ze was nu achtentwintig en zat zes jaar in het vak, maar ze vond het nog altijd heel akelig om een boek af te wijzen. Ze wist dat sommige schrijvers er maanden, soms zelfs jaren aan werkten, kende maar al te goed het breekbare verlangen waarmee ze het de wereld in stuurden. Slechts weinigen was het echter gegeven om succesvol te zijn. Ze veegde wat stof van haar rok en pakte een volgend pakket, vastbesloten om streng te zijn.

Nadat ze het laatste manuscript had ingepakt, keek ze op haar telefoon. Half acht. Nog steeds niets van Matthew, geen antwoord op haar vragende sms'jes. Ze deed wat lipgloss op, trok een rode jas aan, liep naar het raam en liet haar voorhoofd tegen het koude glas rusten, tuurde de duisternis in, hoopte een lange, slanke gedaante met een lange, wapperende sjaal te zien die het plein over beende. Maar ze zag alleen een oude man die met een oude labrador een avondwandelingetje maakte.

Ze zuchtte, schoof haar grote tas over een schouder en klemde de pakketjes die ze op de post moest doen onder een arm, zodat ze met de andere de zware brandwerende deur kon opentrekken.

Het gedempte licht van een antieke kroonluchter flakkerde als een kaarsenvlam in de gang en wierp onheilspellende schaduwen op een rij dichte deuren. Ze was vast nog de enige in het gebouw, dacht ze met een onbehaaglijk gevoel. Een lege postkar stond verlaten bij de lift en ze

legde de pakketjes erin. Als Matthew nou maar opschoot. Ze zou nog snel even naar de wc gaan en dan beneden gaan wachten. Terwijl ze door de hal liep, wierp ze automatisch een blik op de metaaldraden postbakjes, maar het bakje met haar naam erop was leeg.

Toen ze even later uit het toilet tevoorschijn kwam, was ze verbaasd toen ze zag dat de liftdeuren open waren. Voordat die dichtschoven, ving ze een glimp op van een vrouw die erin stond: van middelbare leeftijd en met heel veel tassen bij zich. Wie ze ook mocht zijn, het was duidelijk dat Emily toch niet de enige ziel was die nog zo laat aan het werk was. Dat was een troostende gedachte.

Toen ze op de terugweg naar haar bureau langs de postvakjes kwam, bleef ze even staan. Uiteindelijk was er toch iets voor haar gekomen, het lag helemaal achterin. Haar gezonde verstand zei haar dat ze het tot maandag moest laten liggen, maar er was iets waardoor ze het toch weg-pakte.

Het was een klein ingebonden boekje met vergeelde, grof gesneden bladzijden en een omslag van goedkoop, sober papier. Het voelde licht en warm aan en het lag prettig in de hand. Wie had dat nou voor haar achtergelaten, en waarom? De afbeelding op de cover was een eenvoudige, witte pentekening op een donkere, gemêleerde ondergrond. Het was een afbeelding van een wapenschild waar een vliegtuig doorheen vloog. Het vliegtuig zat vast in de problemen want de letters van de titel kwamen in wervelende rook uit de romp. Nu kon ze het woord 'thuis-komst' onderscheiden, terwijl het beschadigde vliegtuig de indruk van het tegendeel gaf. Onder het schild waren behulpzaam de woorden 'Een roman' gedrukt, maar de omslag was onderaan gescheurd en de naam van de auteur was niet te lezen.

Emily begreep er niets van. Misschien was het boek voor iemand anders bedoeld. Voor haar baas Gillian bijvoorbeeld, haar postvakje bevond zich immers vlak boven dat van haar en pulde als altijd uit. Maar toen ze het boek omdraaide en de rug bekeek, wist ze met een schokje dat het toch voor haar was. De auteur was Hugh Morton.

Ze bewoog zich dichter naar de kroonluchter toe om de foto achter op de omslag beter te bekijken. Het was een zwart-witfoto van Morton als aantrekkelijke jongeman; moeilijk te geloven dat hij er ooit zo had

uitgezien, als je de beelden van de verweerde, terriërachtige persoonlijkheid zag waar zijn necrologieën bol van hadden gestaan. Deze foto moest zijn genomen toen hij achter in de twintig was, voordat hij beroemd werd, misschien voordat hij zijn fenomenale bestseller *Aan de overkant* had gepubliceerd. Ze keek nogmaals naar de titel, *Thuiskomst*. Hij had zo veel romans geschreven, maar deze kon ze zich niet herinneren. Ze keek naar het logo van de uitgever op de rug: een in elkaar gevlochten M en een H, McKinnon & Holt, stond eronder. Daar had ze nooit van gehoord. Een van de vele uitgevers die door de jaren heen waren gekomen en gegaan.

Ze sloeg de eerste bladzijde om en staaarde ernaar. Onder de titel en de naam van de schrijver stond iets met ferme, zwarte pennenstreken geschreven. In het vage licht duurde het even voordat ze kon lezen wat er stond.

‘Voor Isabel, die alles mogelijk maakt,’ las ze hardop. ‘Met vriendelijke groet, Hugh Morton.’

Isabel. Toen ze de naam uitsprak, flakkerde het licht boven haar even, waardoor de schaduwen dansten. Ze vroeg zich af wie Isabel kon zijn.

Haar blik viel op de onderkant van de bladzijde waar een datum stond, 1949. Een paar jaar voor *Aan de overkant*, dat, voor zover ze zich kon herinneren, uit 1953 was. Dat was het boek dat iedereen noemde zodra Hugh Mortons naam ter sprake kwam, de roman waarmee hij naam en fortuin had gemaakt. Ze had hem een paar keer gelezen, de tweede keer nog vrij recent, toen ze bij Parchment kwam werken, omdat het een van de beroemdste werken uit hun fonds was. Het ging over een vrouw, Nanna, die haar stempel op de wereld wilde drukken, maar uiteindelijk door de omstandigheden werd ingehaald. Op de een of andere manier raakte het een snaar in de periode dat het werd gepubliceerd, en uiteindelijk werd het een enorme bestseller, wat ongebruikelijk was voor een literaire roman. Het was ook het boek dat Hugh Mortons vloek werd. Gedurende zijn hele lange literaire carrière had hij dat succes nooit meer weten te evenaren. Dat kwam wel vaker voor in uitgeverland, maar Emily kon zich niet voorstellen hoe het voor een schrijver moest zijn te weten dat zijn toekomst achter hem lag.

En nu schoten haar gedachten naar de redactievergadering van de

vorige dag, in de oude regencybestuurskamer die over Mayfair uitkeek, met die afschuwelijke moderne elementen: de lange tafel van licht essen-hout, het gelikte plasmascherm voor presentaties van begrotingscijfers en marketingplannen.

De uitgever, Gillian Bradshaw, een lange, pezige vrouw die een nerveuze energie uitstraalde, had de zes redacteurs aan de tafel aangekeken en gevraagd of een van hen goed bekend was met Hugh Mortons werk. 'We kennen natuurlijk allemaal *Aan de overkant*. Dat is een belangrijk boek op onze lijst met klassiekers. Maar hoe zit het met de rest?'

'Ik heb natuurlijk *Aan de overkant* gelezen, wijs me maar iemand aan die dat niet heeft gedaan,' zei een van de fictieredacteurs op die elegante, levensmoeë manier van haar. 'Er komt een tv-bewerking van, met Zara Collins als Nanna. De jaren vijftig zijn nog steeds zo populair.' Een paar andere redacteurs mompelden dat zij *Aan de overkant* ook hadden gelezen. Tenslotte stond het op de verplichte leeslijst voor school. In de jaren vijftig van de vorige eeuw werd het als baanbrekend beschouwd. 'Dat is toch de enige titel die wij hebben?' vroeg ze.

'Dat weet ik niet precies,' antwoordde Gillian. 'Het is in elk geval de enige die is uitgegeven. Morton heeft zo veel verschillende uitgever gehad.'

'En had er vast ook voortdurend ruzie mee.' De fictieredacteur glimlachte geamuseerd en begon haar lange, blauw gelakte nagels te bestuderen.

Emily, die nog steeds het gevoel had dat ze pas kwam kijken en zich moest bewijzen, zei: 'Ik heb drie of vier andere titels van hem gelezen. Dat moest van onze leraar Engels. Een speelde in de jaren zestig, herinner ik me, en ging over een schrijver die zich op een eiland terugtrok...' Ze zweeg toen ze zag dat iedereen haar aanstaarde. Ze voelde dat ze er een warm gezicht van kreeg.

'Dat nemen we dan maar van je aan,' zei Gillian en ze keek Emily niet onvriendelijk over haar bril aan. 'Ik moet ook toegeven dat *Aan de overkant* het enige is wat ik van hem heb gelezen.' Ze pakte een knisperend, crèmekleurig vel papier van haar stapel paperassen, streek de vouwen glad en zweeg even theatraal voordat ze vervolgde: 'Jullie weten allemaal dat Morton twee jaar geleden is overleden. Hij is in besloten kring be-

graven, maar ik heb zijn weduwe, Jacqueline, een condoleancebrief geschreven. Ze heeft me een in mijn ogen interessant voorstel gestuurd.’

Ze las met gefronste wenkbrauwen de brief door. ‘Hier is het: “Wellicht weet u dat mijn man niets te maken wilde hebben met biografen, hij minachtte de moderne, sensatiezoekende obsessie die men voor het puur persoonlijke aan de dag legt. Ik ben echter benaderd door een jongeman die naar mijn mening de juiste houding heeft ten opzichte van een schrijver van Hughs statuur, en ik heb hem toestemming gegeven om Hughs persoonlijke papieren in te kijken. Het project is inmiddels in een verder gevorderd stadium en ik zou graag een afspraak met u willen maken. Aangezien u de huidige uitgever bent van *Aan de overkant*, vind ik dat het voor de hand ligt dat uw uitgeverij onderdak biedt aan Hughs biografie.’

Gillian zweeg en keek Emily recht aan. ‘Emily,’ zei ze, als een kat die haar klauwen in een muis zet, ‘aangezien jij meer romans van hem hebt gelezen dan wij, wil ik graag dat jij dit op je neemt. La Morton wil duidelijk dat iemand haar in Suffolk opzoekt en ik heb er momenteel domweg geen tijd voor.’

‘Mortons levensloop zal toch bepaald geen bestseller worden,’ zei een jongeman met blond krulhaar die met zijn pen op de tafelrand tikte. Emily ergerde zich aan zijn arrogante, slepende toon.

‘Misschien heb je gelijk, George,’ zei Gillian onverstoorbaar. ‘Maar ik denk toch dat er meer belangstelling voor hem is dan je zou verwachten, en de tv-bewerking draagt daar nog eens toe bij. Trouwens, kan iemand zich nog dat briljante programma over Morton in de jaren tachtig herinneren?’ Een aantal oudere redacteurs knikte. ‘Jij, George, lag rond die tijd nog in de luiers.’ Iedereen glimlachte en George gniffelde verlegen.

‘Je zult het huis absoluut fascinerend vinden,’ zei Gillian tegen Emily terwijl ze de brief over de tafel naar haar toe schoof. Emily pakte hem, keek even naar het adres – Stone House, Salmarsh, in Suffolk –, wist niet zeker of dit een prestigieuze klus was of een blok aan haar been, en ze vroeg zich af of George jaloers was omdat zij dit mocht doen. Aangezien hij altijd deed alsof hij het ’t beste wist, was dat moeilijk te zeggen.

‘Biografie van Hugh Morton, Becky,’ zei Gillian tegen haar assistente,

die notuleerde. 'Noteer daar Emily's initialen maar bij.' Ze schoof met haar papieren en zuchtte. 'Ik vind het vervelend dat ik zo veel van mijn werk op jullie allemaal moet afschuiven, maar ik ga binnenkort naar Australië, dus het kan niet anders.'

Nu stond Emily in de donkere hal het boek te bekijken terwijl ze zich afvroeg of Gillian dat voor haar had achtergelaten. Ze had Jacqueline Morton nog niet kunnen bereiken. Ze bedacht net dat ze het maandag opnieuw moest proberen toen haar telefoon trilde omdat er een sms was: *Ben er, Em. Waar ben jij? xx* Ze glimlachte en sms'te terug: *Kom eraan.* Met haar gedachten enkel nog bij Matthew wilde ze het boek in haar postvakje terugleggen, maar aarzelde toen. Ze moest er toch eens goed naar kijken.

Ze drukte op de liftknop en toen de deuren openschoven, moest ze terugdenken aan de korte glimp die ze van de vrouw met de tassen had opgevangen die een paar minuten geleden was vertrokken. Net als de Isabel in het kleine boek was het ook een raadsel wie zij was.